

พีเอ็มที 7
สำนักพิมพ์

ฝันที่รัก พยายาม

GOING TO THE SUN

|| เรื่องพยายามนำพา...สู่ความปรารถนาแห่งหัวใจ

ณารา

บทนำ

คริสต์ศักราช ๒๐๐๐

ภายในล็อบบี้ของโรงแรมเกรทเกลเซียรีในเวลาเกือบสามนาฬิกาของวันใหม่เงียบสงบ เป็นสิ่งที่พนักงานสาวแผนกรับรองแขกต้องการและภาวนาขอให้เงียบเช่นนี้ไปจนถึงเช้า...

โรงแรมห้าดาวขนาดสองร้อยสิบสี่ห้องติดทะเลสาบสวอน ในอุทยานแห่งชาติเกลเซียรี รัฐมอนแทนา ขึ้นชื่อว่าดีที่สุดในแง่หนึ่งบนเทือกเขารอกกีของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นโรงแรมที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๔ และเปิดประตูต้อนรับแขกวันชาติอเมริกัน ค.ศ. ๑๙๑๕

อาคารสี่ชั้นสถาปัตยกรรมแบบผสม โครงสร้างขนาดใหญ่ของอาคารเป็นแบบสวิสแอลไพน์ทำด้วยสิน้ำตาลเข้มสร้างด้วยไม้ทั้งหลัง จึงต้องตัดต้นไม้จำนวนมหาศาล และสร้างโรงเลื่อยเองในช่วงเวลาที่ก่อสร้าง ส่วนล็อบบี้สูงสี่ชั้น ล้อมรอบไปด้วยระเบียงสามด้าน และราวระเบียงเป็นไม้ที่ออกแบบตามสถาปัตยกรรมแบบสวิสชาเลต์ในเทือกเขาแอลไพน์ ด้านในตกแต่งแบบคาวบอย มีหนังหมีและกะโหลกควายไปชั้น ผสมผสานความ

อ่อนช้อยแบบตะวันออกด้วยการประดับโคมไฟหลายสิบดวง

อาคารหลังใหญ่แบ่งเป็นสองปีก คือฝั่งเมนและแอนด์เน็กซ์ ขนานไปกับริมทะเลสาบ ที่มองจากลิโอบบียออกไปก็เห็นแต่เพียงเงาตะคุ่มของภูเขาที่มีหิมะปกคลุม และพื้นน้ำที่ราบเรียบสะท้อนแสงจันทร์วิบวับ

เวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่ทุกคนพักผ่อนเพื่อตื่นขึ้นมารับเช้าวันใหม่ที่แสนสดชื่น ทว่า...วันนี้เป็นวันหยุดยาวกลางฤดูใบไม้ผลิ ห้องพักถูกจองเต็มไปจนถึงเช้าวันจันทร์

และคืนวันศุกร์...รีเซปชันสาวก็จำเป็นต้องมอบห้องสุดท้ายให้แก่แขกสามีภรรยาที่เข้ามาเช็กอินในตอนดึก และภาวนาขออย่าให้เกิดเรื่องขึ้นเลยจนกว่าแขกจะคืนห้องในเช้าวันจันทร์

ห้อง ๔๐๔ เป็นห้องสวีตสุดหรู มีระเบียงร่วมกับห้อง ๔๐๕ ที่อยู่ติดกันในอดีตทั้งสองห้องมีประตูเชื่อมระหว่างกัน แต่เวลาผ่านไป ประตูถูกถอดออกและปิดเป็นผนัง ดัดขาดจากกันอย่างถาวร ยกเว้นระเบียงที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยจะกระทบต่อการออกแบบของอาคาร จึงทำได้แค่กั้นราวเตี้ยๆ ตรงกลางแบ่งขอบเขต และถ้าไม่จำเป็น ห้อง ๔๐๔ จะเป็นห้องสุดท้ายที่เจ้าหน้าที่ต้อนรับมอบให้แขก

สองสามีภรรยาในวัยห้าสิบเดินทางมาถึงโรงแรมเกือบสี่ทุ่มเป็นแขกคู่สุดท้าย และเจ้าหน้าที่แจ้งว่าทางโรงแรมอัปเกรดห้องพักให้เป็นห้องสวีตทั้งสองก็ตอบรับด้วยความยินดี ได้ห้องดีชิ้นในราคาเดิม ใครจะไม่เอา

ลับหลังสองสามีภรรยา รีเซปชันสาวสบตาผู้จัดการหนุ่มใหญ่ สายตาที่ถ่ายทอดระหว่างกันมีอะไรซุกซนซ่อนอยู่มากมาย ก่อนที่ผู้จัดการจะตอบไหล่เธอเบาๆ

“อย่าคิดมากนะ ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย มันก็ไม่ได้มีปัญหาทุกครั้งหรอก ใช่ไหม”

เขาบอกแล้วเดินกลับเข้าห้องพักพนักงานด้านหลังเคาน์เตอร์ คืนนี้

เธอจะต้องดูแลความเรียบร้อยตามลำพัง ขณะที่ผู้จัดการเก็บข้าวของกลับที่พักสบายใจเฉิบ

ทว่าความหวังของเธอดับลงเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นหลังสามนาฬิกาเล็กน้อย พนักงานต้อนรับสาวง่วงเงียยกหูโทรศัพท์ และตาสว่างทันทีที่เห็นหมายเลขห้องบนแผงหน้าจอขนาดใหญ่บนเครื่องรับโทรศัพท์ของโรงแรม

“คะ?” เธอกระซิบ

“นี่คุณ ช่วยบอกห้องข้างๆ ให้เงียบหน่อยได้ไหม พวกเราจะนอนนี่เล่นร้องไห้มานานเป็นชั่วโมงแล้วยังไม่หยุด ใครจะไปนอนหลับได้”

คนรับโทรศัพท์ชนลุกซู่ไปทั้งตัว และตอบ “ได้ค่ะ”

“ขอบคุณ” แซกกระแทกเสียงบอก พร้อมกระแทกกระบอกหูโทรศัพท์ลงกับเบ้น

พนักงานต้อนรับสาวค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมองเพดาน ใจเต้นตึกตัก...แล้วเธอจะไปบอกใครล่ะ!

“บ๊ายเอ๊ย จะร้องไห้อะไรนักหนาอะ”

สามีบ่นอุบ ก่อนจะทิ้งตัวลงนอน ภรรยาขยับเข้ามาชิดและกระซิบหวาดๆ

“คุณคิดว่าเป็นเสียงของข้างห้องเธอคะ”

“ก็ใช่ละสิ ถ้าไม่ใช่ข้างห้องจะมีใครมานั่งร้องไห้ในนี้ ดูเอาเองสิ เปิดไฟดูแล้วก็ไม่เห็น ที่ระเบียงก็ไม่มี ในห้องน้ำก็ไม่มี”

“อะ...ฉันคะ...คิดว่า...เสียงมันใกล้มาก มะ...เหมือนอยู่ใกล้ๆ พวกเราเลย”

“อย่าบ้าน่า ใครจะมานั่งร้องไห้ในห้องนี้” เขาตอบ หลังจากเปิดไฟดูหลายรอบ เสียงร้องไห้ก็เงียบไป แต่ก็ไม่เห็นใครในสายตา

“อะ...ฉันเคยได้ยิน...เขาว่าโรงแรมนี้...”

“ไร้สาระ นอนๆ”

เขาเตียงภรรยาลงนอนและดับไฟหัวเตียงอีกครั้ง ฝ่ายหญิงขยับเข้าไปจนชิดสามี และพลิกตัวนอนหันหลังชนสามี เพราะแผ่นหลังเย็นวาบๆ มาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว หล่อนก้งวอลอยู่พักใหญ่ พอไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกก็ผล็อยหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า แต่หล่อนก็เริ่มฝัน และเป็นความฝันที่ไม่เป็นสุขเลย ภาพในความฝันไม่ปะติดปะต่อราวกับดูภาพยนตร์ขาดช่วง ทว่าเหนือภาพก็ได้ผ้าห่มแตกพลั๊ก...

ภายในห้องมืดมิด มีเพียงแสงไฟจากด้านนอกอาคารผ่านกระจกตรงประตูออกไปสู่ระเบียง เสียงฝีเท้าเดินไปมาไม่เป็นสุข หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวคอยชะเง้อผ่านขอบระเบียงไปด้านล่างราวกับรอคอยการมาถึงของใครสักคน

เมื่อเห็นเงาดำโผล่จากสวนด้านหลัง หญิงสาวโบกมือร้อรอน พอร่างใหญ่ก้าวข้ามราวระเบียง เธอก็โผล่เข้าไปกอด รำไห้หน้าตาไหลพราก

แล้วภาพต่อมาในความฝัน...ภายในห้องนอน ร่างหนึ่งกำลังทูลนทูลรายใต้ร่างของชายที่กำลังบีบคอเล็กๆ ด้วยความเคียดแค้น ร่างบางตื่นพราดพยายามหนีจากเงื้อมมือของมัจจุราช ดวงตาเหลือกลาน มองชายที่กำลังจะปลิดชีวิตตนด้วยความหวาดกลัว ครบหน้าตาเกรอะกรังบนแก้ม ลื่นปลิ้นออกมาจากที่ริมฝีปากเมื่อลมหายใจสุดท้ายถูกบีบคั้นออกไปจากปอดและไม่มีอากาศเข้าไปอีก ทั้งทั้งสองที่พยายามดิ้นสะบัดค่อยๆ หดแรง... ดวงตาที่มองชายผู้นั้นเต็มไปด้วยแรงอาฆาต พร้อมกับวิญญาณที่หลุดลอยไปจากร่าง

เสียงร้องไห้ดังขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงตะเบ็ง เก๊วกรวด เสียงนั้นแหลมปริ๊ดเสียดแทงในโสตประสาท จนสองสามีภรรยาสะดุ้งตื่นพร้อมกัน โผล่เข้ากอดกันโดยไม่รู้ตัวและหันไปมองที่มาของเสียง

ที่ปลายเตียง...เงาร่างหนึ่งยืนอยู่ ชี้น้ำทั้งสองที่ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก

สารเลว...คนสารเลว...กรี๊ด!

เสียงกรี๊ดร้องโหยหวนดังก้องในห้อง พร้อมกับใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดลอยเข้ามาใกล้ ใบหน้าส่วนหนึ่งโผล่เข้ามาในแสงไฟจากระเบียง ใบหน้านั้นมุดเบี้ยว น่าเกลียดน่ากลัว น่าพิชิตน่าสยดสยองเป็นอย่างยิ่ง ริมฝีปากส่ายกว้าง ฟันทั้งปากแหลมราวกับผีดิบเต็มไปด้วยน้ำเหลืองและเลือด มือทั้งสองยื่นออกมาหมายจะขย้ำคอของฝ่ายชาย

ตอนนั้นเองที่ภรรยารู้สึกตัว หันมาเปิดไฟสว่างจ้าทั้งห้อง เงาดำหายวับไปพร้อมกับแสงสว่าง สองสามีภรรยาหันไปสบตากัน ดวงตาเบิกกว้างด้วยความหวาดกลัวสุดขีดเมื่อรู้ว่าสิ่งที่พวกเขาเห็นพร้อมกันเมื่อครู่ไม่ใช่คน!

พนักงานต้อนรับจำต้องจองโรงแรมอีกแห่งที่อยู่ใกล้เขตอุทยานให้ทั้งสองแทน หลังจากทั้งสองยืนยันจะออกจากโรงแรมในตอนเช้ามีดนั้นเอง ฝ่ายสามีลงมาโวยวายลั่นลือบปึงจนทำให้แขกที่เหลืออื่นตกใจ เธอขอโทษขอโพยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น และยื่นมองแขกทั้งสองรีบออกไปจากโรงแรมราวกับถูกผีไล่ตามหลัง

เธอถอนใจเฮือก เหยงหน้ามองไปทางห้องเจ้าปัญหา...

อีกครั้งที่อะมานดาออกมาทวงความยุติธรรม แม้ตายไปนานแล้วแต่วิญญาณก็ยังวนเวียนตามหามาตรก...ไม่รู้จักจบสิ้น

พรุ่งนี้เธอจะขอร้องผู้จัดการ หากยังต้องการความสงบสุขในโรงแรมห้อง ๔๐๔ ควรจะต้องปิดตายตลอดไป!

๑

คริสตีย์ แพตเตอร์สัน สูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด กวาดสายตามองจากซ้ายมาขวาซ้ำๆ เพื่อซึมซับความงามของธรรมชาติเบื้องหน้าไว้ในความทรงจำ เป็นสถานที่ที่เขาจะมาพักผ่อนในช่วงฤดูร้อนตลอดหนึ่งเดือนข้างหน้าหลังจากเก็บหอมรอมริบและสะสมวันหยุดต่อเนื่องจนได้พักยาวอย่างที่ต้องการ ถึงเวลาเขาก็แบกเบาะขึ้นรถไฟเพื่อมาลงที่มอนเทนนา อันเป็นรัฐในเทือกเขารอกกีที่มีธรรมชาติที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในอเมริกา

เขารู้จักโรงแรมเกรทเทลเซียร์มาเนิ่นนานแล้ว และประทับใจตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะที่ได้รับเป็นของขวัญเมื่อสองปีก่อน อีกทั้งมีแต่เสียงชื่นชมว่ามีสถานที่เดินป่าอันอุดมสมบูรณ์และสวยงามหลายเส้นทางในอุทยาน เขาก็ไม่รีรอที่จะเลือกเป็นสถานที่พักผ่อนในวันหยุดถัดไป

คริสตีย์ชอบการเดินป่าเป็นชีวิตจิตใจ เขาตั้งใจและวางแผนที่จะพักที่โรงแรมแห่งนี้ในวันหยุดยาวเพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง

ในตอนแรกเขาคิดจะพักที่โรงแรมโบราณสุดหรูอันเป็นสถานที่ยอดนิยมของเศรษฐีอเมริกันในอดีตแห่งนี้เพียงแค่วันเดียว แล้วค่อยย้ายไป

โรงแรมอื่นที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อลดค่าใช้จ่าย ทว่าหลังจากเขาโทร. จองโรงแรม ผู้จัดการก็เสนอราคาห้องพักในระยะยาวให้แก่เขา เรียกว่าถูกกว่าหากเทียบราคากับโรงแรมอื่นที่มีดาวน้อยกว่าด้วยซ้ำ เพียงแต่มีข้อแม้เดียวคือไม่คืนเงินและห้ามยกเลิกไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

เขาคิดเพียงเสี้ยววินาที ไม่มีเหตุผลที่จะต้องคืนห้อง จึงตอบรับด้วยความลึกลับ จากนั้นก็เริ่มจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับเดินป่าและข้าวของสำหรับวันพักผ่อนยาวของเขาด้วยความสุขใจ

เกือบสามเดือนที่เขาเผ้ารอคอยวันหยุดฤดูร้อนอย่างใจจดใจจ่อ พอถึงวันเดินทาง เขาก็นั่งรถไฟแอมแทรกจากซีแอตเทิล สาย Empire Builder ระหว่างเมืองซีแอตเทิลกับซิดาโกมาลงที่สถานีอีสต์ เกลเซียร์ที่ใช้เวลาเดินทางสิบสี่ชั่วโมง ออกจากซีแอตเทิลตอนเย็นมาถึงปลายทางในเวลาเกือบสิบโมงเช้า จากนั้นก็ต่อรถบัสเข้าไปที่โรงแรม

การเดินทางราบรื่นมาจนถึงที่พัก เขายืนชื่นชมความงามของภูเขาที่แวดล้อมโรงแรมซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าทะเลสาบ น้ำสีฟ้า ไสรวางระจกสะท้อนยอดเขาทั้งสามบนแผ่นน้ำราบเรียบ และในทะเลสาบก็มีเรือพายนับสิบลำ เคลื่อนตัวอย่างอ้อยอิ่ง

เขารีบเข้าไปเช็คอิน เพราะตื่นเต้นอยากออกสำรวจสถานที่ให้ทั่วโดยเร็ว แจ๊งพนักงานต้อนรับว่าเขามาถึงก่อนเวลา แต่พอเธอเห็นชื่อของเขาดวงตาคู่สวยดูจะขยายกว้างขึ้น แต่เพียงชั่วเสี้ยววินาทีเธอก็หลุบตามองหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มพร้อมกุญแจที่มีพวงเป็นไม้ทาสีน้ำตาลและเลขที่ห้องสี่ห้อง

“ห้องของคุณพร้อมแล้วค่ะ ขอไอดีและบัตรเครดิตด้วยค่ะ”

เขาหยิบบัตรเครดิตยื่นให้พร้อมใบขับขี่ยืนยันตัวตน ก่อนจะเซ็นเอกสารเข้าพักและรับกุญแจห้อง เขาก็มหยิบแบ็กโปกวูเดินไปที่ลิฟต์ ตรงไปยังห้องพักหมายเลข ๔๐๔ อันเป็นห้องเกือบหัวมุมของตึก และใกล้บันไดหนีไฟ

สุดทางเดินเป็นห้องพักหมายเลข ๔๐๑ เข้าใจว่าเป็นห้องสวีทขนาดใหญ่ เพราะถัดมาก็เป็นห้องของเขา ไม่มีห้องระหว่างนั้น

คริสตี้ไม่เสียเวลาสนใจห้องอื่น เขาไขกุญแจเข้าห้องพัก พอก้าวเข้าไป เขาก็ต้องสุดลมหายใจเข้าลึกที่เห็นเตียงขนาดใหญ่คลุมด้วยผ้าสีครีม ห้องที่หาด้วยสี่ขาขว้างขวางกว่าที่คิด ห้องใหญ่ขนาดนี้แต่เขาจ่ายค่าห้องแทบจะเท่ากับห้องมาตรฐานของโรงแรมสามดาวทั่วไป แถมยังได้ลดพิเศษสำหรับพักระยะยาว ถือว่าคุ้มแสนคุ้ม เงินที่เก็บมาไม่รู้สึกเสียดายเลย

เขาโยนเป้เข้าตู้ไม้แบบติดผนัง ภายใต้อันเสื้อคลุมอาบน้ำให้สองชุด และกว้างพอสำหรับวางกระเป๋าใบใหญ่ได้หลายใบ แต่สำหรับเขา ข้าวของส่วนใหญ่เป็นเสื้อผ้าและอุปกรณ์สำหรับเดินป่า จึงกินเนื้อที่ในตู้เพียงครึ่งเดียว

เขาสำรวจห้องน้ำที่ยังใช้อ่างน้ำและโถส้วมแบบโบราณแต่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี สีขาวของกระเบื้องกลายเป็นสีเหลืองจากกาลเวลา จากตรงอ่างอาบน้ำ พอรูดม่านเปิด มองผ่านกระจกหน้าต่างก็เห็นทะเลสาบและภูเขา บนยอดเขายังมีหิมะปกคลุมเป็นไฮไลต์ของโรงแรมแห่งนี้เลยก็ว่าได้ เรียกว่านอกจากจะได้ห้องหรูแล้ว ยังได้วิวดีสุดๆ ทั้งจากในห้องนอนและห้องน้ำ

เขาผิวปากอย่างอารมณ์ดี ถอดเสื้อและกางเกงโยนพาดขอบเก้าอี้ของชุดรับแขก แล้วกระโดดขึ้นเตียง ของีบสักแป๊บ ก่อนจะออกไปสำรวจรอบๆ หลังจากนอนไม่ค่อยเต็มอิ่มในรถไฟ

พอหลับตา...ราวกับสมองก็พร้อมที่จะหยุดทำงาน ผ่าเย็นๆ ใต้ร่างข้างแสนสบายทำให้เผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

แต่จมลงสู่นิทราภรณ์ คริสตี้ก็ฝันว่าตนกำลังพายเรืออยู่กลางทะเลสาบ หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหัวเรือสวมหมวกใบใหญ่ เสื้อผ้าไม่เหมือนชุดในปัจจุบัน หันมายิ้มและหัวเราะให้แก่เขา ริมฝีปากเคลือบด้วยลิปสติกสีแดงสด ใบหน้าของเธอช่างสวยจนทำให้ลมหายใจของเขาสะดุด ผมสีน้ำตาลอมทองถูกมัดรวนเป็นลอนขนาดใหญ่คลอเคลียไหล่ เสียงหัวเราะดัง

สติไสรราวกับระฆังแก้วดังก้องในหุบเขา หัวใจของเขาพองโตอย่างไม่มีเหตุผล ก่อนที่เธอจะหมุนตัวกลับมาและโผล่เข้ากอด ตามด้วยจูบที่เขาไม่ทันตั้งตัว นอกจากดิ่งพวยขี้นมาบนเรือแล้วกอดเอวคอด จูบตอบเธอด้วยความรักใคร่

โครม!

คริสจัสต์ตั้งเฮือก ผุดลุกนั่งบนเตียงและมองรอบตัว เห็นประตู-ตู้เสื้อผ้าเปิดอ้า และเบาะของเขากองอยู่บนพื้น เขาถอนใจยาว เสียตาย...กำลังจูบกับหญิงสาวในฝันอย่างถึงพริกถึงขิง ถ้าฝันต่อคงมีหมุนร่างบางนอนบนท้องเรือเพื่อซ่อนเธอจากสายตาของทุกคน

เขาหัวเราะความฝันบ้าบอ...ท่าทางเขาคงจะทำงานหนักและต้องการผู้หญิงสักคนมาปลดปล่อยความเครียดแน่ น่าขันที่มาถึงโรงแรมโบราณก็ฝันถึงผู้หญิงโบราณทันที ในความฝัน เหมือนกำลังดูหนังย้อนยุคไม่มีผิดชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนขลิบด้วยลูกไม้ตรงแขนและหน้าอก ชุดเป็นแบบหลวมๆ และมีแถบริบบิ้นสีเดียวกันรอบสะโพก แต่จูบของเธอนี่สิ...ทำไมเขารู้สึกว่ามันเร้าร้อนรัญจวนใจเหมือนเป็นความจริง ไม่ใช่ในความฝันริมฝีปากของเขายังร้อนวูบวาบรวมไปถึงร่างกายตื่นตัวอย่างห้ามไม่อยู่

เขาล่าหยหน้า ขำตัวเอง และกระโดดผลุงเข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ พอหายง่วงแล้วก็สวมกางเกงขาสั้น หยิบกระเป๋าใส่ตาดูแบบคาดเอาเดินออกจากห้องไปสำรวจโรงแรม ซ็อแซนด์วิชกินเป็นอาหารที่ย่งง่ายๆ และคว้าน้ำแฉะจากตู้เย็นเป็นเครื่องดื่มจากร้านค้าในโรงแรมซึ่งมีร้านอาหารให้แขกเลือกหลายแบบ ทั้งห้องอาหารสุดหรู ผับ รวมไปถึงร้านค้าบริการตัวเอง ยังมีร้านค้าเล็กๆ ชายของที่ระลึก ของใช้ส่วนตัว อาหารว่าง ร้านขายเสื้อผ้าสปา ทำเล็บและร้านเสริมสวย

มือแรกยังไม่อยากจ่ายเงินแพงนัก จึงเลือกร้านอาหารแบบบริการตัวเอง หยิบอาหารใส่ถาดแล้วเดินมาจ่ายเงินที่แคชเชียร์ จากนั้นก็ไปเลือกหาที่นั่ง โชคดีที่มีโต๊ะว่าง เขาจึงนั่งกินอย่างสบายอารมณ์ มองนักท่องเที่ยว

ไปรอบๆ เห็นมีแต่มาเที่ยวเป็นกลุ่มหรือมาทั้งครอบครัว คงมีแต่เขากระมัง
ที่มาเที่ยวตามลำพัง

ไม่ใช่เป็นเพราะเขาไม่มีเพื่อนร่วมเดินทาง มีหลายคนสนใจจะมาด้วย
แต่พอรู้ว่าเขาตั้งใจจะพักยาวถึงหนึ่งเดือน เพื่อนๆ ก็โบกมือลา บอกว่าอาจ
จะแวะมาร่วมเดินป่าสักอาทิตย์แทน เขาก็ไม่สนใจและวางแผนเดินทางตาม
ลำพัง ซึ่งบางครั้งก็อาจจะตั้งแคมป์กลางป่าในเส้นทางเดินเขาระยะทางไกล
สักสองสามคืนโดยไม่ต้องกังวลความรู้สึกของใคร ที่สำคัญ...เขารู้สึกว่าตน
รอดอยเวลานี้มานาน โดยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจะต้องมาเที่ยวที่นี่ให้
ได้ตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะ

เขากินข้าวเสร็จเรียบร้อยก็ไม่อ้อยอิ่ง ด้วยเห็นว่านักท่องเที่ยวเริ่ม
หนาตาและกำลังมองหาที่นั่ง จึงลุกให้คนอื่นนั่งบ้าง ส่วนตัวเองก็เดินออก
ไปที่ล๊อบบีก่อนเพื่อดูทัวร์ที่ทางโรงแรมจัดให้บริการ จะได้วางแผนการ
ท่องเที่ยวให้ลงตัว

เขาเลือกแผนพิเศษที่น่าสนใจหลายอย่าง หลังจากสอบถามก็
ทราบว่าโรงแรมมีบริการขี่ม้า พายเรือ ตกปลา ส่วนเส้นทางเดินป่าก็มีบริการ
แผนที่ให้นักท่องเที่ยวพร้อมสรรพ หรือถ้าต้องการซื้อทัวร์ที่มีไกด์นำทาง
ส่วนทัวร์นอกสถานที่ก็มีบริการรถบัสข้ามเขาไปยังอุทยานทางฝั่งตะวันตก
ผ่านถนนเพียงสายเดียวในอุทยานก็คือถนนที่ชื่อว่า Going-to-the-Sun
บนภูเขาที่มีชื่อเดียวกัน อันเป็นสันเขาทวีปอเมริกา

โดยปกติสันเขาทวีปแบ่งทวีปออกเป็นสองฝั่ง ทางซ้ายและขวา ทว่า
ยอดเขาแห่งนี้กลับมีสามด้าน จึงทำให้แม่น้ำที่ไหลจากภูเขาลงไปทางฝั่งซ้าย
ไหลลงสู่มหาสมุทรแปซิฟิก ทางด้านขวาไหลลงสู่มหาสมุทรแอตแลนติก
ส่วนแม่น้ำที่ไหลลงทางด้านเหนือจะไหลลงสู่อ่าวฮัดสันและลงสู่มหาสมุทร
อาร์กติกต่อไป

ชื่อดั้งเดิมของภูเขามาจากชนพื้นเมืองเผ่าแบล็กฟุตที่ตั้งชื่อว่า 'The-
Face-of-Sour-Spirit-Who-Went-Back-to-the-Sun-After-His-Work-

Was-Done' แปลได้ว่า 'ใบหน้าที่ถูกบั้งของจิตวิญญาณที่เดินทางกลับ พระอาทิตย์หลังเสร็จสิ้นภารกิจ' ทั้งนี้เนื่องจากหิมะที่ปกคลุมบนยอดเขาที่มองจากทางตะวันตกมองคล้ายรูปใบหน้าคนนั่นเอง ซึ่งชาวพื้นเมืองเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณที่มีภารกิจมาสอนพวกเขาให้รู้จักการล่าสัตว์และต่อสู้ พอเสร็จงานก็เดินทางกลับ และฝากใบหน้าไว้บนยอดเขาระหว่างทางกลับ เป็นที่ระลึก ชาวแบล็กฟุตจึงตั้งชื่อให้ยอดเขาเพื่อเป็นการขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในความเชื่อของพวกเขา

ในอุทยานเกลเซียร์ประกอบด้วยเทือกเขาถึงสามเทือก กินเนื้อที่ทั้งในประเทศอเมริกาและแคนาดา มีภูเขามากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบลูก ซึ่งรถบัสนำเที่ยวจะรับนักท่องเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ที่อยู่ในเขตอุทยาน จากนั้นก็จะขับรถขึ้นเขาไปตามถนนที่ได้ชื่อว่าเป็นถนนสายที่สร้างด้วยความยากลำบากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เนื่องด้วยภูมิประเทศอันซับซ้อนทำให้ยากลำบากต่อการทำงานและมีระยะเวลาทำงานเพียงสั้นๆ ในแต่ละปีคือช่วงที่ไม่มีหิมะปกคลุม ถนนเริ่มต้นก่อสร้างตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๒๑ ซึ่งเริ่มสร้างพร้อมกันจากทั้งสองฝั่งของเทือกเขา จนกระทั่งมาถึงตรงจุดที่เป็นเขาสูงชัน ค.ศ. ๑๙๒๕ และเสร็จสิ้นลงในฤดูร้อน ค.ศ. ๑๙๓๓

บนเส้นทางนั้นมีนักถ่ายภาพที่มีชื่อเสียงถ่ายภาพสวยๆ ไปขาย และทำปฏิทินมานักต่อนัก ดังนั้นใครก็ตามที่ได้มาเที่ยวจะต้องไม่พลาดไฮไลต์ของอุทยาน ซึ่งเขาก็ตั้งใจจะไปเที่ยววันจันทร์ นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยคนขับจะได้ใช้เวลาแวะตามจุดชมวิวสวยๆ ให้นาน ส่วนกิจกรรมอื่นค่อยวางแผนกันต่อไป

ชื่อตัวรถบัสเรียวยาว เขาก็คว้าแผ่นพับเพื่อกลับไปดูต่อที่ห้อง แต่ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงลิฟต์ก็ผ่านเส้นทางห้องโถงไปยังห้องอาหารและขับบนผนังสีวอร์นีย์มีภาพมากมายแขวนเป็นระยะอย่างมีระเบียบ ได้ภาพมีคำบรรยายน่าสนใจ เขาอ่านที่ภาพแรก เป็นภาพไฟไหม้ป่าในปี ๑๙๓๖ พนักงานโรงแรมต่างช่วยกันป้องกันตัวอาคารอย่างกล้าหาญไม่ให้ไฟลามเลีย

มาถึง และสามารถป้องกันโรงแรมจากไฟไหม้ไปได้สำเร็จ

ถัดมาเป็นภาพพนักงานโรงแรมในชุดยูนิฟอร์มต่างๆ นับตั้งแต่ชุดปัจจุบัน ย้อนไปจนถึงเริ่มก่อตั้ง และการแสดงที่พนักงานร่วมกันทั้งละครที่เขียนบทและนำแสดงเอง รวมทั้งร้องเพลงและเต้นรำ เพื่อให้ความบันเทิงแก่แขกที่มาพักเนื่องจากในอดีตแขกที่มาพักที่โรงแรมแห่งนี้เป็นเศรษฐีระดับประเทศที่พาครอบครัวมาพักผ่อนเป็นระยะเวลาหลายสัปดาห์ โรงแรมจึงมีการแสดงต่างๆ ให้แขกรับชมในแต่ละวัน ภายหลังผู้จัดการจ้างนักแสดงมืออาชีพแทน ธรรมเนียมปฏิบัติของโรงแรมก็เปลี่ยนแปลงไป

แต่ละภาพเล่าเรื่องราวน่าสนใจ นักแสดงมือสมัครเล่นรวมกลุ่มกันถ่ายภาพ แต่ละคนมีใบหน้าสดใส ยิ้มกว้างให้กล้อง ทำทางมีความสุขที่ได้เป็นหน้าหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโรงแรม

คริสตี้เดินอ่านไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ ด้วยไม่มีแผนการอะไรเป็นเรื่องเป็นราวในช่วงบ่าย เขาอาจจะออกไปพายเรือเล่นในช่วงแดดร้อนลมตก จึงมีเวลาอีกนาน ภาพอีกกลุ่มบนผนังเป็นภาพที่โรงแรมเริ่มก่อสร้าง แรกเริ่มมีอาคารเพียงหลังเดียว และสองปีต่อมา อาคารหลังที่สองจึงแล้วเสร็จ ภาพแรกเห็นโรงเลื่อยไม้อยู่ไม่ไกลจากโรงแรม โฉนตข้างใต้เขียนว่า ‘หลังจากอาคารหลังที่สองแล้วเสร็จ หัวหน้าอุทยานมีคำสั่งให้รื้อถอนโรงเลื่อย และเมื่อมาเยี่ยมโรงแรมด้วยตัวเองเห็นแล้วรู้สึกรำคาญตา ก็ออกคำสั่งใช้ไคนาไมต์ระเบิดจนราบคาบ’ ภาพถัดมาเป็นภาพโรงเลื่อยที่ถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลอง เศษไม้กระจัดกระจายริมทะเลสาบและบนผิวน้ำ

ผ่านไปอีกกลุ่มก็เริ่มเป็นภาพของผู้ก่อตั้ง โรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นโดยบริษัทสร้างทางรถไฟ หลังจากสำรวจเส้นทางพบสถานที่แห่งนี้จึงตัดสินใจสร้างโรงแรมระดับห้าดาวขึ้น เพื่อดึงดูดเศรษฐีชาวอเมริกันให้ท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้วยในสมัยนั้นเศรษฐีอเมริกันชอบเดินทางไปพักผ่อนที่ยุโรป เจ้าของบริษัทรถไฟจึงตัดสินใจสร้างอาคารให้เป็นสไตล์แอลไพน์แบบในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกาก็มีสถานที่สวยงาม

ไม่ต่างไปจากยุโรป

ผู้ก่อตั้งที่ถือหุ้นในบริษัทรถไฟถ่ายรูปหมู่เป็นรูปใหญ่ ถัดมาเป็นภาพครอบครัว แต่พอเดินต่อไปก็เห็นภาพหญิงสาวสองภาพติดถัดจากภาพครอบครัว คือของคริสตัลล์ขมวดเข้าหากันทันที...หนึ่งในนั้นเขาเพิ่งเห็นเมื่อครู่ที่ผ่านมา หัวใจของเขาเต้นตึกตักก็รีบก้มมองชื่อข้างใต้ทันที

อะมานดา โรส หลุยส์

และภาพข้างๆ แม้จะอยู่ในวัยเดียวกัน แต่ความสวยเทียบเท่าอีกคนไม่ได้ เธอมีชื่อว่า แอนนา มารี โจนส์

เขาหันมามองภาพอะมานดาอีกครั้ง และอ่านประวัติจึงทราบว่าเป็นภาพที่ติดไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์สำหรับครอบครัวหลุยส์ ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทรถไฟ เนื่องด้วยหญิงสาวทั้งสองเสียชีวิตที่โรงแรมแห่งนี้ในวันที่ ๖ เดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๒๕

“วันเดียวกัน...” เขาก็พำ คิ้วขมวดเข้าหากันแน่นเข้า มองหญิงสาวในภาพที่ยิ้มหวาน เธออายุเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น โลกทั้งใบกำลังอยู่ในมือของเธอ น่าเสียดายยิ่งนักที่ต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร

เขายกมือขึ้นแตะริมฝีปาก มันยังคงอบอุ่นจากจูบเมื่อครู่ หัวใจของเขากระตุกแปลกๆ ทั้งสงสารและเห็นใจ

“ผมเสียใจด้วยนะอะมานดา แอนนา” คริสตัลล์พึมพำบอก และถอนใจอีกครั้ง แล้วเขาก็รู้สึกถึงความเย็นแปลกๆ ตรงท้ายทอย เขาหันไปมองด้านหลังทันที เพราะสัญชาตญาณบอกว่ามีบางสิ่งอยู่ตรงนั้น

แต่ก็เห็นแค่นักท่องเที่ยวที่ยืนดูภาพและเพิ่งเดินจากไป ไม่มีใครยืนอยู่ใกล้ๆ แม้แต่คนเดียว

คริสตัลล์ยกมือลูบท้ายทอย ขนลุกอย่างควบคุมไม่ได้ เพิ่มเติมมากกว่านั้นก็คือ...เสียงสะอื้นให้แผ่วเบา ยิ่งทำให้เขาต้องเหลียวมองไปรอบตัว

เสียงเด็กที่ไหกร้องไห้

เขาเห็นแต่รอยยิ้มและได้ยินแต่เสียงหัวเราะ ในลิบบีมีผู้คนมากมาย

แต่ไม่มีใครอยู่ในอาคารโศกเศร้าแม้แต่คนเดียว แต่เสียงร้องไห้ดังมาจากไหนกัน

บ้าน...เขาเตือนตัวเอง จะมีใครมาร้องไห้ตรงนี้

คริสตี้เลิกสนใจความรู้สึกไร้สาระนั้น หันกลับไปดูภาพของอะมานดาอีกครั้ง แล้วถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหญิงสาวที่มีชีวิตอยู่เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีก่อนจะสวยถึงเพียงนี้ สวยจนทำให้เขาแทบลืมหายใจ ไม่ว่าจะป็นคิ้วบางกันตามสมัยและเขียนด้วยดินสอสีเข้มกว่าสีผม ซึ่งภาพขาวดำทำให้เขาดูไม่ออกว่าผมที่แท้จริงเป็นน้ำตาลโทนไหน แต่ในความฝันทำให้เขาจำได้ว่ามันสีอ่อนคล้ายกับสีน้ำผึ้ง ริมฝีปากทาสีเข้มในภาพคงจะเป็นสีแดงสดอย่างที่จำได้

และเขาแอบเข้าข้างตัวเองว่าเธอกำลังยิ้มให้เขา เหมือนในความฝันที่เหมือนจริงจนน่าตกใจ...หากเธอมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เขคงไม่รังรอที่จะขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ

คริสตี้หัวเราะความคิดของตน เพราะรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ จึงยกมือขึ้นโบกน้อยๆ

“สวัสดิ์นะครับเจ้าหญิง คุณคงจะได้เจอผมอีกหลายครั้งเพราะผมพักอยู่ที่นี้ทั้งเดือน” เขาบอกกลัวเสียงหัวเราะ ก่อนจะเดินจากไป แต่ยังเหลือวกลับมามองภาพนั้นอีกครั้งก่อนจะเดินผ่านลิฟต์ไปที่ระเบียง ก็มดูเวลาที่ข้อมือ เห็นว่าเขาใช้เวลาอ่านเรื่องราวของรูปภาพบนผนังนานกว่าที่คิด จึงเปลี่ยนใจลงไปเดินเล่นริมทะเลสาบแทน

ฟ้าวันนี้สดใสสมกับเป็นฤดูร้อนกลางเทือกเขารอกกี หุบเขาแห่งนี้ขึ้นชื่อว่ามีความร้อนแรงเป็นปกติ แม้แดดจะร้อน แต่ลมที่พัดต่องายก็ทำให้อุณหภูมิความร้อนจากแสงแดดลดลง คริสตี้สูดอากาศสดชื่นเข้าไปเต็มปอด มองยอดเขาแหลมเป็นรูปทรงพีระมิดของยอดเขาทั้งห้าเรียงรายเป็นภาพวิวมุกกว้างรอบทะเลสาบ

กลางน้ำสีฟ้าสดใสมีเรือพายหลายลำลอยละล่อง ขึ้นชมทิวทัศน์

สวยงามของโรงแรม ทะเลสาบ และภูเขารอบตัว คริสต์เดินเลียบชายหาด ไปยังท่าเรือที่มีตู้บริการเช่าเรือ พนักงานชายหญิงช่วยรับนักท่องเที่ยวขึ้นจากเรือหลังจากครบเวลาและคอยช่วยนักท่องเที่ยวชุดใหม่ลงเรือ

คริสตัยังไม่อยากพายเรือตอนนี้ แม้อากาศจะเย็นสบาย แต่หากนั่งกลางแดดนานๆ ก็ร้อนไม่น้อย จึงเดินเลยตู้บริการเช่าเรือไปยังชายป่าไม่ห่างจากลานจอดรถ เขาเห็นกระท่อมหลังหนึ่งปลูกอยู่ใกล้ต้นวิลโลว์ที่ใบกวัดแกว่งไปตามแรงลม ให้ความร่มรื่นทั่วบริเวณ หน้าบ้านจัดสวนสวยงาม ดอกไม้หลากหลายชนิดเรียงรายเป็นแนวมาตั้งแต่หน้าโรงแรม ผ่านหน้ากระท่อมไปจนถึงชายป่า และเลยไปจนถึงจุดที่ป้ายปักบอกเส้นทางเดินป่า และระยะทาง เขาตั้งใจจะเดินไปดูที่ป้าย แต่ระหว่างที่เดินผ่านหน้าบ้านหลังเล็ก เขาก็เห็นชายชราคนหนึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าแปลงดอกไม้ พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มและทักทายโดยไม่ทันเห็นตัวด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ วันนี้อากาศดีเหมาะสำหรับเดินป่ามากนะครับ”

“อ้อ...” คริสต์วิ่งไปเสียวินาที่ ก่อนจะตอบ “ครับ แต่ผมยังไม่คิดจะไปเดินป่าวันนี้ เพราะมันสายมากแล้ว”

ชายชราลุกขึ้นยืน ผมบนศีรษะขาวโพลน เขาเดินเข้ามาใกล้โดยมีแปลงดอกไม้เป็นแนวรั้วเตี้ยๆ คั่นระหว่างทั้งสอง

“เส้นทางเดินป่ามีแบบระยะใกล้ไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงหลายวัน เส้นทางเลียบทะเลสาบก็ใช้เวลาประมาณสี่ถึงห้าชั่วโมง” ชายชราแนะนำ “อ้อ ผมชื่อรอยครับ เคยเป็นคนสวนของโรงแรมตั้งแต่โรงแรมเปิดได้ยี่สิบปี ถึงตอนนี้ผมจะเกษียณแล้ว แต่ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามผมได้ เพราะผมเคยเดินป่าทุกเส้นทางในแถบนี้ เคยเป็นไกด์พาตกปลา ซี่ม้า และแคมป์มาหลายสิบปี ผมยินดีให้บริการครับ” เขาบอกด้วยความภาคภูมิใจ

คริสตัยิ้มกว้างเมื่อเห็นโมตรีของอดีตพนักงานโรงแรมที่หยิบยื่นให้ และเขาก็ยินดีรับ

“ผมชื่อคริสตั แต่เพื่อนๆ ชอบเรียกว่าคริส จะพักที่นี่หนึ่งเดือนครับ

เพิ่งมาถึงวันนี้เองก็เลยออกมาสำรวจรอบๆ ก่อน คิดว่าพรุ่งนี้จะเริ่มเดินป่า
เส้นทางใกล้ๆ แล้วค่อยไปไกลขึ้นครับ”

“ดีครับ นักท่องเที่ยวเพิ่งเดินทางมาถึงต้องค่อยๆ ปรับตัว อย่าเพิ่ง
รีบเลือกเส้นทางระยะไกล บางที่ร่างกายปรับตัวไม่ทัน ผมเห็นมาหลายคน
แล้วที่มันนอกมันใจว่าตัวเองไหว แต่สุดท้ายต้องเรียกพาราเมดิก^๑ไปช่วย”

“ครับ ผมก็กลัวเหมือนกัน” คริสต์หัวเราะ “ถึงจะไปเดินป่าบ่อยๆ แต่
ก็ไม่ค่อยได้เดินระยะไกลแบบข้ามวันข้ามคืน อีกอย่างผมก็ทำงานในออฟฟิศ
เป็นส่วนใหญ่ เกรงว่าร่างกายอาจจะไม่พร้อม”

“ครับ...” รอยตอบ ทว่าสายตาของเขามองคริสต์ดูเปลี่ยนไป ตั้งแต่
เห็นชายหนุ่มหัวเราะ คิ้วสีขาวขมวดเข้าหากัน “คริส...”

“ครับ คริสต์” เขาพยักหน้า คิดว่ารอยถามชื่อเขาอีกครั้ง

“คุณเคยมาพักที่นี่มาก่อนหรือเปล่า ทำไมผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณจัง”

“ผมเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกครับ ผมอยากมานานมากแล้วตั้งแต่เห็น
รูป จึงรวบรวมวันหยุดสองปีเพื่อจะได้มาพักยาว”

“อืม...ผมอาจจะจำคนผิด เหมือนกับเคยเห็นคุณที่ไหนมาก่อน” รอย
ส่ายหน้าช้าๆ “แต่แก่แล้วยิ่งเลอะเลือน อีกอย่างผมก็เจอนักท่องเที่ยวเยอะ
เหลือเกิน”

“ครับ”

“ว่าแต่คุณมาจากประเทศอะไรนะ”

“อ้อ ผมเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันครับ แม่เป็นคนไทย ผมเกิดและ
โตที่อเมริกา แต่ผมดูคล้ายคนเอเชียมากกว่าตะวันตก”

“ขอโทษที่ถามนะครับ คือผมรู้สึกเหมือนเคยรู้จักคุณมาก่อน อาจจะ
เป็นพ่อ หรือปู่ของคุณ”

“อืม...ผมไม่แน่ใจ พ่อกับแม่ชอบพากันไปเที่ยวบ่อยๆ อาจจะเคยมา

^๑ Paramedic เจ้าหน้าที่ประจำโรงพยาบาล หรือหน่วยปฐมพยาบาล ช่วยเหลือผู้ประสบภัย

เที่ยวที่นี้ก็เป็นได้ครับ”

“ครับ” ชายชราพึมพำ คิดว่าตนเองจะเลอะเลือนมากกว่า จึงรีบบอก “ถ้าฉันเชิญคุณเดินเที่ยวตามสบายเถอะครับ ผู้จัดการโรงแรมคงไม่พอใจ ถ้ารู้ว่าผมรบกวนแขก”

“ไม่ได้รับกวนเลยครับ ผมยินดีที่ได้รู้จักคุณรอย และยังอดคิดไม่ได้ว่าโรงแรมมีสวัสดิการให้พนักงานดีมากนะครับ คุณลุงยังได้พักที่นี้ถึงจะเกษียณไปแล้วก็ตาม”

“ก็ส่วนหนึ่งครับ แต่จริงๆ แล้วเขตนี้เป็นส่วนของพนักงาน ตรงไหนเขาสร้างหอพักขึ้นใหม่ให้แทนเมื่อก่อนที่เคยพักอยู่ที่ชั้นล่างของโรงแรม ตอนหลังก็ปรับปรุงเพื่อเป็นห้องพักแขก และพนักงานก็จะได้มีที่พักเป็นสัดส่วน แต่บ้านหลังนี้พ่อของผมที่เป็นคนสวนของโรงแรมเป็นเจ้าของและพักอยู่ที่นั่นจนตาย ผมที่ทำงานต่อมาก็เลยได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ ตอนนั้นลูกชายของผมที่เป็นหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยก็มาพักด้วยเวลามาทำงาน ส่วนวันหยุดก็กลับไปหาครอบครัวในเมืองใกล้สถานีรถไฟอีสต์เกต นั่นแหละครับเพราะลูกต้องไปโรงเรียน และเป็นเพราะครอบครัวของเราทำงานที่นั่นมาหลายรุ่น เจ้าของโรงแรมก็เลยอนุญาตให้อยู่บ้านหลังนี้จนกว่าผมจะตายแล้วก็คงจะรู้”

“เจ้าของโรงแรมยังเป็นบริษัทรถไฟอยู่หรือเปล่าครับ” เขาสงสัย

“บริษัทเกรทเนอร์ที่ยังถือหุ้นใหญ่อยู่ครับ” รอยตอบ

พอคริสตี้ได้ยินชื่อบริษัท เขาก็นึกขึ้นได้ทันที

“คุณลุงทำงานที่นี้มาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ผมทำงานตั้งแต่อายุสิบแปด ตอนนั้นก็มีปี ๑๙๓๕ ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองสักสามสี่ปี ผมจำได้แม่นเพราะโรงแรมปิดไปสองปีระหว่างนั้น”

“ถ้ามันตอนที่มีสหุสกับมิสโจนส์เสียชีวิต คุณลุงยังไม่ได้ทำงานที่นี้สินะครับ” เขาพึมพำ รู้สึกผิดหวังที่คิดว่าจะได้ทราบเรื่องราวของหญิงสาวทั้งสองจากคนเก่าแก่ของโรงแรม

“อ้อ ตอนนั้นพ่อของผมทำงานอยู่ครับ ผมยังเด็ก แต่ก็พอจะรู้ว่าเกิดเหตุฆาตกรรม”

“ฆาตกรรมหรือครับ”

“ครับ ฆาตกรรม ทางโรงแรมไม่ยากให้ใครพูดถึงเพราะจะทำให้โรงแรมเสียหาย แต่ตอนนั้นข่าวก็ลงกันโครมๆ ถ้าสนใจ คุณก็ค้นจากอินเทอร์เน็ตหรือห้องสมุดได้”

“เรื่องมันเป็นยังไงหรือครับ” เขาซักทันที

“คือมีคนบุกเข้าห้องของมิสหลุยส์และฆ่าเธอกับพี่สาว มิสโจนส์นะครับ พวกเขาตามล่าตัวฆาตกรทั้งคืน เทบจะพลิกป่าตามล่า แต่ก็ไม่เจอแม้แต่ศพ”

“แล้วพวกเขารู้ไหมครับว่าเป็นใคร”

รอยมองคนถามอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ

“เขาเป็นเพื่อนกับพ่อของผมเอง แต่พ่อของผมไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือของเขา เขาเคยมาพักที่นั่นกับเราบ่อยๆ ทุกครั้งที่ติดตามมิสเตอร์มาร์มาที่นี่”

“เขาเป็นใครหรือครับ”

“ผมจำได้ว่าเขาเป็นผู้ช่วยวิศวกรที่ทำงานให้บริษัทที่ทำถนน Going-to-the-Sun นะครับ พ่อของคุณอะมานดาพักอยู่ที่นั่นเพราะว่าผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทรถไฟและบริษัททำถนนเป็นแขกกิตติมศักดิ์พาครอบครัวมาพักผ่อนตลอดฤดูร้อนในปีนั้น พ่อเล่าว่าผู้ชายคนนั้นเป็นผู้ช่วยหัวหน้าวิศวกรมาทำงานกับเจ้านาย และชอบพอกับมิสหลุยส์ แต่มิสหลุยส์ก็มีคู่มือมาอยู่แล้ว ใครๆ ก็พูดว่าหากเธอไม่เสียชีวิตไปเสียก่อน ทั้งสองอาจจะได้แต่งงานกัน”

“น่าเสียดายนะครับ ที่พวกเขาต้องมาเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย”

“ครับ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน ผมว่าถ้าคุณอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโรงแรม ผมมีเรื่องเล่าเยอะแยะ และถ้าคุณมีเวลาว่างก็เชิญมาดื่มน้ำชากับผมได้นะครับ ผมว่าง ช่วงบ่ายๆ นอกจากปลุกดอกไม้ ตัดดอกไม้ไปปัก

แจกันในห้องอาหารกับแตงลือบบิแล้ว ผมก็ไม่ได้ทำอะไร ได้คุยบ้าง อัล-ไซเมอร์จะได้ไม่ถามห่านะครับ” ชายชราบอกกลัวเสียงหัวเราะ

“ได้ครับคุณลุง ถ้าวันนี้ผมขอตัวไปเดินดูเส้นทางแถวนี้ก่อนนะ ครับ แล้วว่าจะไปพายเรือออกกำลังกายสักหน่อย”

“ได้ครับ แต่ถ้าจะตกปลาไปกับผมได้ ผมชอบออกเรือไปตอนเช้าๆ เพื่อคุณสนใจ”

“จริงหรือครับ” คริสต์ตื่นเต้น

“ครับ ผมไปตกปลาบ่อยๆ ปกติก็ไปคนเดียว ลูกไม่ค่อยว่างหรอก ครับ ถ้ามีเพื่อนไปด้วยก็เยี่ยมเลย”

“ดีครับ แล้วคุณลุงจะไปเมื่อไหร่หรือครับ”

“ผมดูท้องฟ้าแล้วคิดว่าอากาศคงดีแบบนี้ไปอีกสองสามวัน ตกปลา มันก็ต้องดูอากาศด้วย คิดว่าพรุ่งนี้คงจะเป็นวันที่ดี”

“ได้ครับ งั้นผมจะเปลี่ยนแพลนมาตกปลาก่อน ว่าแต่คุณลุงจะออก เรือกี่โมงครับ”

“สักแปดโมงเป็นไง เข้ากินไปไหมคุณ”

“ไม่เข้าครับ ผมตื่นเช้าประจำ ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมจะรีบกินข้าว แล้วมาเจอลุงที่นี่ตอนแปดโมงนะครับ”

“ได้ครับ ถ้าขึ้นพบกันพรุ่งนี้ พายเรือให้สนุกนะครับ”

รอยโบกมือ แล้วเดินกลับไปยังแปลงดอกไม้ที่ทำค้างไว้ คริสต์จึง ออกเดินต่อไปจนถึงป้ายบอกเส้นทางเดินป่า แล้วจึงเดินย้อนกลับมาเช่าเรือ อารมณ์ของเขาสดใสจากการได้พักผ่อนท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงาม และแสนสงบสุข เขาเลือกกินอาหารเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรม แม้จะแพง แต่อาหารก็อร่อยถูกใจ พร้อมมอตัวอ้างว่าใช้ผักที่ปลูกจากแปลงออร์แกนิก เพื่อสนับสนุนสินค้าจากชาวบ้านในย่านนี้ และนำมาเป็นส่วนประกอบปรุงอาหารได้อย่างยอดเยี่ยม

คริสต์กลับขึ้นห้องอีกครั้งในตอนหัวค่ำ หลังจากไปเดินย่อยอาหารที่

ริมทะเลสาบ ฟ้ายิ่งสว่างเพราะเป็นกลางฤดูร้อน จึงเดินออกไปนอกระเบียง
ที่ใช้ร่วมกับห้องพักที่อยู่ติดกัน แต่มีราวไม้ขวางไว้ ความสูงเพียงแค่ระดับ
เดียวกันกับราวระเบียงคือประมาณเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร บนระเบียงมีเก้าอี้
ชุดสำหรับนั่งพักผ่อน เขาอนอ่านหนังสือที่หยิบติดมือมาด้วย ชมวิวไป
พร้อมกัน ระหว่างอ่านไปก็รู้สึกง่วงงุน...

เสียงฮัมเพลงแผ่วเบาทำให้เขาตาปรือลึมตาแทบไม่ไหว...และหลับไป
โดยไม่รู้ตัว

๒

“คุณ...”

คริสซี่มองเห็นวิวภูเขาติดทะเลสาบคันทา เขากำลังเดินท่อมๆ ไประหว่างต้นสนห่างจากโรงแรมไปไกล ปากก็ร้องเรียก “คุณ...ผมมาแล้ว”

ร่างบางโผล่ออกมาจากเบื้องหลังต้นไม้ใหญ่ แล้วกระโดดเข้ากอดเอว เขาจนสองร่างล้มลงไปด้วยกัน

“คุณมาแล้ว”

“โธ...” เขาครางอย่างไม่จริงจังก่อน ออกจะขำท่าทางแก่นๆ ของหญิงสาวมากกว่า ก่อนจะพลิกตัวขึ้นแล้วดึงเธอลุก แลเห็นสายตาของหญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่ข้างต้นไม้กำลังมองพวกเขาอยู่ เขาเกรงใจสายตาคู่นั้นจึงรีบก้าวถอยหลัง แต่คนตรงหน้ายังตามเข้ามากอด

“คิดถึงคุณจัง”

“ผมก็คิดถึงคุณเหลือเกิน” เขากอดเธอแนบอก “คิดถึงคุณทุกลมหายใจ”

“กลับมาคราวนี้แล้ว ไม่กลับไปไม่ได้หรือคะ”

“คุณฟิลลิปอยากให้ผมช่วยงานทางโน้น มีปัญหาหลายอย่างที่ต้องแก้ไขครับ”

“แล้วอาทิตย์หน้าคุณจะได้กลับมาอีกไหมคะ” เธอถาม ตาโตด้วยความคาดหวัง

“ถ้าคุณฟิลลิปเรียก ผมก็คงได้ตามมาครับ”

“ฉันอยากให้คุณมาทำงานที่นี่มากกว่า เราจะได้เจอกันทุกวัน แทนที่จะนับวันรอคอยแบบนี้ ฉันไม่มั่นใจเลย” เธอถอนใจเฮือกใหญ่ “ฉันมีเรื่องอยากคุยกับคุณแยะแยะเลย ถ้าวันพรุ่งนี้เราไปเจอกันที่น้ำตกดีไหม ฉันจะขอพี่แอนนาช่วยหาลอกโอเวนไปที่อื่น”

“ได้ครับ กินอาหารเช้าเสร็จผมจะรีบไปรอคุณที่นั่น”

“ค่ะ” เธอยิ้มรับก่อนจะหันไปด้านหลัง เห็นหญิงสาวอีกคนหยุดเดินนานแล้ว เพื่อปล่อยให้หนุ่มสาวพูดคุยกันตามลำพัง

หญิงสาวข้างตัวจับมือของเขาแล้วพาเดินห่างออกไปอีก ก่อนจะดึงเขาหลบหลังต้นสนต้นใหญ่แล้วดึงเขาเข้าไปกอด

คริสตัลยิ้มก่อนจะก้มลงจูบเธอด้วยความคิดถึง วงแขนเล็กโอบรอบลำคอและจูบตอบเขาด้วยความคิดถึงที่ดัดเทียมกัน พอเขาถอนจูบ เธอก็แตงนิ้วลงบนริมฝีปากของเขา ดวงตาสีฟ้ามองเขาด้วยความเสนาหา แล้วเสียงกระซิบก็ดังขึ้น

“อะมานดา...ใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว เราต้องรีบกลับ อย่าลืมนะว่าคืนนี้คุณพ่อก็เข้าร่วมโต๊ะ”

ทั้งคู่หันไปตามเสียง หญิงในอ้อมกอดของเขาตาโต และหันมาบอก

“ฉันต้องรีบไปแล้ว พรุ่งนี้เช้าเจอกันนะคะ”

“ครับ” เขายิ้ม มองใบหน้าสดใสด้วยสายตาเปี่ยมรักก่อนที่เธอจะเขย่งตัวขึ้นหอมแก้มของเขา แล้วหมุนตัววิ่งไปตามเสียงเรียก โบกมือและส่งยิ้มให้เขาไปพร้อมกัน

เขามองตามร่างสองสาวที่วิ่งเดินกึ่งวิ่งกลับไปโรงแรม ก่อนจะถอน

หายใจออกมาเฮือกใหญ่ ออกเดินตามหลังทั้งสองไปต่างๆ เพื่อไม่ให้ใครผิดสังเกต แล้วแยกเดินไปยังกระท่อมของโรเบิร์ตหลังจากเห็นสองสาวเดินเข้าไปในเขตโรงแรมเรียบร้อยแล้ว

คริสจู้ถอนหายใจยาวเหยียด...เสียงฝีเท้าทำให้เขาตื่นจากความฝัน ลืมตาขึ้นก็เห็นประตูระเบียงห้องติดกันเปิดออก และเด็กสองคนวิ่งออกมา เขาลุกขึ้นนั่ง เห็นนิยายตกอยู่บนพื้นก็หยิบขึ้นมาอย่างเหม่อลอย

เด็กน้อยโบกมือทักทาย เขายิ้มและส่งยิ้มเลยไปถึงมารดาของเด็กทั้งสองที่ตามออกมา ก่อนจะเดินกลับเข้าห้องที่มีความเป็นส่วนตัวมากกว่า

ระหว่างอาบน้ำ สมองก็ทบทวนความฝันเมื่อครู่ ทำไมเขาถึงจับผู้หญิงในภาพอย่างสนิทสนมราวกับเป็นคนรักกัน และผู้หญิงอีกคน... แอนนา...เขาจำไม่ผิดแน่

เขาเปิดน้ำเย็นล้างหน้า...ท่าทางจะดูภาพและอ่านประวัติความเป็นมาของโรงแรมมากเกินไปถึงเก็บเอามาฝันเป็นตุเป็นตะ พอกลับมาอนบนเตียง เขาก็ตาสว่างเกินกว่าจะหลับลง จึงเปิดคอมพิวเตอร์เขียนอีเมลถึงบิดา และมารดา บอกเล่าว่าถึงที่พักเรียบร้อยแล้ว และชอบบรรยากาศกับทิวทัศน์ของที่นี่มาก ก่อนจะส่งรูปที่ถ่ายตัวเองในตอนบ่ายแนบไปกับอีเมล จากนั้นก็อ่านนิยายต่ออีกพักใหญ่ พอเห็นเวลาก็ตกใจ รีบปิดไฟเข้านอน เพราะมีนัดกับรอยตอนเช้าตรู่ แถมเขาจะต้องเผื่อเวลาสำหรับซื้ออาหารเช้าและกลางวันอีกด้วย

เขาหลับไปในเวลาไม่นาน แม้จะคิดถึงหญิงสาวคนสวยที่จับเขาในความฝัน แต่ก็ยังเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนจะเคลิ้มหลับไปขณะริมฝีปากยังคลี่ยิ้มบาง

คริส...คริส...

คริสจู้หายใจเข้าลึก...ไม่ชอบใจที่การหลับลึกถูกรบกวน

ฮือๆๆ คริส...ช่วยฉันด้วย...

ใครเรียก...จะให้ช่วยอะไร

คริสจู่อยู่ในอาการกึ่งหลับกึ่งตื่น เขารู้สึกคล้ายกับยืนอยู่กลางห้อง
ตรงหน้าของเขามีเงาตะคุ่มที่หนึ่งหันหลังและกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น ไหล่บาง
ลั่นสะท้าน

‘คุณเรียกผมใช้ไหม’ เขาถาม แต่เสียงนั้นสะท้อนราวกับอยู่ในหูเขา

‘ช่วยฉันด้วย...ฮือๆๆ’

‘คุณจะให้ผมช่วยอะไร’ เขาถาม

‘ทรมานเหลือเกิน...ได้โปรด...ช่วยฉันด้วย’

‘คุณเป็นใคร’ เขาก้าวเข้าไปหา เงาดำบนเตียงหายวับ เขาหมุนไปรอบ
กาย ได้ยินเสียงจากมุมห้อง และเห็นเงาจากตรงนั้น ‘คุณเป็นใคร จะให้ผม
ช่วยได้อย่างไร’

‘ช่วยด้วย...ฆาตกร...ฆาตกร...’

เสียงประโยคสุดท้ายโหยหวนและเล็กแหลมจนคริสจู่สะดุ้งเฮือก เขา
ลุกขึ้นนั่งกลางเตียง รีบเปิดไฟตรงหัวเตียงและมองไปตรงมุมห้องที่มีเงาดำ
เคยอยู่ตรงนั้นแต่ก็ไม่เห็นใคร นอกจากเงาตะคุ่มจากโคมไฟที่ตั้งอยู่ติดกับ
เก้าอี้พักผ่อนและแสงไฟที่ส่องไม่ถึง

เขายกมือลูบหน้าแล้วพบว่ามึนงงหูตื้อขึ้นเต็ม ไม่ใช่แค่บนหน้า แม้แต่
เลื่อนนอนก็ยังขึ้นเหมือง เขาถอดเสื้อโยนทิ้งข้างเตียงและทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง

เขาไม่ใช่คนกลัวผี และไม่เคยพบเหตุการณ์ประหลาดใดๆ มาก่อน
ในชีวิต แม้จะได้ฟังเรื่องเล่าชวนขนหัวลุกมานักต่อนัก แต่ก็ไม่เคยเจอกับ
ตัว คิดเสมอว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ วิญญาณก็เป็นเพียงพลังงานของคนตาย
ที่ยังคงอยู่หลังร่างกายเน่าเปื่อย แคพลังงานนั้นคงยังวนเวียนอยู่ที่นี่

เกือบสามนาฬิกา คริสจู่เอื้อมมือไปปิดไฟหัวเตียงอีกครั้งแล้วเอนตัว
ลงนอน แต่ทันทีที่เขาเคลิ้มหลับ เสียงร้องไห้ให้คร่ำครวญก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘ฆาตกร...ไอ้ฆาตกร...คนสารเลว...’

พอลืมนตา เสียงก็เงียบไป คริษฐ์อุณหใจเขือก ก่อนจะลุกเปิดไฟ และเดินไปเปิดประตูระเบียงให้อากาศเย็นจากด้านนอกเข้าไปในห้อง เขารูดม่านเปิดให้เห็นวิวทัศนียานอก

แสงจันทร์สว่างส่องสะท้อนผืนน้ำและภูเขา เขานั่งบนเตียงเหม่อมองเงาตะคุ่มของภูเขาด้านนอกอยู่หลายนาที...ก่อนจะกึ่งตัวลงนอน สงสัยเหลือเกินว่าถ้าไม่หลับจะได้ยินเสียงร้องไห้อีกหรือไม่

เงียบ...ทุกอย่างเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงแมลงจากด้านนอก...นอนฟังเสียงของมันเพลินจนหลับไปอีกครั้ง คราวนี้เขานอนหลับลึกจนถึงเช้าและไม่ได้ยินเสียงร้องไห้อีกเลย

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น คริษฐ์ลุกพรวดพราด จำได้ว่าต้องรีบไปพบชายชราตามนัดจึงวิ่งเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวและแต่งตัวในเวลาอันรวดเร็ว เขาวิ่งลงไปซื้อแซนด์วิช หลังจากเติมน้ำลงในขวดพลาสติกสำหรับเดินป่าเสียบติดช่องข้างเป้แล้วก็เดินกึ่งวิ่งไปที่บ้านของรอย ก็เห็นชายชรายืนรออยู่

“อรุณสวัสดิ์ครับ” รอยทัก

“อรุณสวัสดิ์ครับ หวังว่าผมคงยังไม่สาย” เขากะระหัดกระหอบพลางมองนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาอีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัด

“ไม่ต้องรีบหรอกครับ ไปกันเองสบายๆ” รอยบอกยิ้มๆ ก่อนจะหยิบข้าวของที่วางไว้ข้างตัว แล้วออกเดิน “เรื่องจอดด้านหลังครับ เราจะไม่ลงที่ท่าของโรงแรม แต่ไปลงที่ทำเรือสาธารณะของชาวบ้านและนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พักที่โรงแรมครับ”

“อ้อ ครับๆ” เขารีบช่วยชายชราหิ้วถังและอุปกรณ์ตกปลา

รอยพิมพ์ำขอบคุณแล้วทั้งสองก็เดินไปตามเส้นทาง ผ่านแยกที่มีป้ายติดบอกเส้นทางเดินป่า เดินเลยไปอีกนิดก็มองเห็นป่าสนคันทา

“ท่าเรืออยู่อีกไกลไหมครับ”

“เลยป่าสนนี้ไปอีกนิดก็จะเจอเส้นทางที่ขับรถเข้ามาได้ ให้นักท่องเที่ยว

เอาเรือมาลงที่ท่าสาธารณะครับ”

“ครับ” เขาพึมพำและมองไปรอบตัว คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน...ต้นไม้ตรงโน้นที่เขาจับกับหญิงสาวในฝัน ไม่คิดเลยว่ามันจะมีอยู่จริง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายชราหันกลับมาถามเมื่อเห็นชายหนุ่มชะลอลฝีเท้าลง และมองไปที่ต้นสนต้นใหญ่

“เปล่าครับ พอตีผมกำลังคิดว่าเหมือนเคยเห็นต้นสนต้นนั้นมาก่อน”

“อ้าว ผมนึกว่าคุณเพิ่งมาเที่ยวครั้งแรกเสียอีก ปาสนซีดาร์ที่นี่เป็นป่าที่มีอายุเกือบแปดร้อยปีแล้วระมัง อุทยานจึงไม่ยอมให้ตัดถนนผ่าน และต้นนั้นเป็นต้นไม้ใหญ่ที่สุด”

“ผมเหมือนกับเคยเห็นมันในความฝันครับ”

“ขนาดนั้นเชียวหรือครับ” รอยหัวเราะชอบใจ ทำให้คริสตัสหัวเราะตาม

“ขนาดนั้นเชียวละครับ ไม่อยากบอกเลยว่าตั้งแต่มาถึงที่นี่ ผมฝันมากกว่าที่เคยฝันมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเสียอีก”

รอยสายหัวและยังหัวเราะชอบใจ

คริสตัสล้มต้นไม้ใหญ่ขึ้นไปเมื่อเดินเกือบจะทะลุป่าไปถึงท่าเรือ แล้วสนใจสิ่งอื่นแทน ชายชราผูกเรือไว้ที่ท่า เป็นเรือไม้ขนาดนั่งได้สามถึงสี่คน รอยบอกให้เขานั่งตรงหัวเรือ ขณะที่เจ้าตัวนั่งตรงท้ายเรือ แล้วพายออกไปจากท่า

ลี้กพักทั้งสองจึงลอยนิ่งอยู่กลางทะเลสาบ ช่วงเวลาเข้าหมอกบางยังอ้อยอิ่งเหนือผิวน้ำ พอมองไปที่โรงแรมก็เห็นหมอกบดบังอาคารไปเกือบครึ่ง ภาพนั้นคล้ายกับสะท้อนให้คริสตัสสัมผัสได้ถึงปริศนาที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง

“คุณลุงพอจะจำรายละเอียดคดีฆาตกรรมแอนนาบับอะมานดาได้หรือเปล่าครับ” เขาตัดสินใจถามขึ้นหลังจากทั้งสองหย่อนเบ็ดลงในน้ำแล้ว รอเวลาปลากินเหยื่อ

“จำได้สิครับ เพราะผมต้องคอยเล่าให้นักท่องเที่ยวฟังมาหลายปี และผมก็เล่าให้คุณฟังเมื่อวาน”

“ครับ ผมอยากทราบรายละเอียดเพิ่มเติมอีกหน่อย หวังว่าคุณลุง คงจะไม่รังเกียจ”

“ไม่เลย คุณอยากรู้เรื่องอะไรล่ะ ถ้าตอบได้ผมก็ยินดี”

“ก็เรื่องราวของทั้งคู่ว่าคุณลุงทราบนะครับ อย่างเรื่องส่วนตัว ความเป็นมาของครอบครัวอะไรทำนองนั้น”

“ได้สิ...ผมมีเวลาทั้งวัน” รอยหัวเราะ ยินดีที่ได้คุย หลังเกษียณก็มีโอกาสได้ไม่น้อยเต็มที่ “เรื่องครอบครัวหลุยส์ ผมจำได้ดี หัวหน้าครอบครัวคือมิสเตอร์อเล็กซ์ หลุยส์ เป็นเศรษฐีจากซีแอตเทิล เป็นพ่อของอะมานดา และแอนโทนี ขณะที่แอนนาเป็นลูกติดของจูเลียกับสามีเก่า แต่มิสเตอร์อเล็กซ์ก็รักเหมือนลูกในไส้

“ตอนนั้นแอนนาหมั้นหมายอยู่กับนายธนาคารอายุมากกว่าเธอหลายปี และตามมาเที่ยวพักผ่อนด้วย อเล็กซ์จองห้องพักให้แก่ครอบครัวและพนักงานตลอดฤดูร้อนจริงๆ พวกเขาที่มาหลายครั้งแล้ว แต่ปีนั้นบริษัทของอเล็กซ์เริ่มต้นก่อสร้างถนน จึงเช่าห้องตลอดฤดูร้อนเพื่อจะได้ทำงานไปด้วย ส่วนแอนนาและอะมานดาก็โตเป็นสาวเต็มตัว คนน้องเพิ่งเรียนจบมหาวิทยาลัย สวยและเก่ง ใครเห็นก็หลงรัก พี่สาวเป็นคนเงียบๆ นานๆ ถึงจะได้ยินเธอพูดเสียงที่ ส่วนแอนโทนีตอนนั้นอายุใกล้เคียงกับผม เรามักจะออกไปเล่นด้วยกันบ่อยๆ”

“ครับ แล้วเมื่อวานคุณบอกคล้ายคล้ายคลาว่าอะมานดาก็มีคู่นั้นคู่นั้นเหมือนกัน”

“ตอนนั้นการหมั้นยังไม่ประกาศออกมา แต่ใครๆ ก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าทั้งสองเหมาะสมกันมาก และวางแผนว่าจะแต่งงานกัน เพราะโอเวน มัวร์ วิศวกรของบริษัทเป็นทายาทของตระกูลเก่าแก่จากอังกฤษ พ่อเป็นเชื้อพระวงศ์ หน้าที่การงานก็ดี เป็นมือขวาของฟิลลิปผู้ควบคุมการก่อสร้างถนน เขามาที่โรงแรมแทบทุกอาทิตย์เพื่อประชุมงานกับมิสเตอร์อเล็กซ์ แต่อะมานดากลับมาตายเสียก่อน”

“หลังจากนั้นล่ะครับ คุณลุงทราบข่าวพวกเขาอีกหรือเปล่า หมายถึงครอบครัวหลุยส์หรือแม่แต่คู่มั่นของทั้งสอง”

“ครอบครัวหลุยส์ไม่กลับมาที่นี่อีกเลย ถึงครอบครัวจะถือหุ่นอยู่ก็ตาม ภายหลังแอนโทนีพาครอบครัวมาเที่ยวบ้าง แต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เศรษฐกิจอเมริกันก็ไม่ได้ฟูฟ่อเหมือนก่อนหน้าแล้ว ไม่มีงานปาร์ตีทุกคืน ไม่จ่องโรงแรมทั้งชั้นสำหรับเพื่อนและญาติอีก ทุกอย่างเปลี่ยนไปตามสภาพเศรษฐกิจ”

คริสตัสถอนใจ เสียงร้องไห้เมื่อคืนทำให้เขาลืมไม่ได้ง่ายๆ เพราะมันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน แล้วเขาก็พิมพ์

“ปกติผมไม่ใช่คนเชื่อเรื่องวิญญาณ...”

คำพูดนั้นทำให้รอยเงยหน้าขึ้นสบตาเขาทันที

“คุณเจออะไรอย่างนั้นรี”

“อ้อ...แค่รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องไห้ล่ะครับ พอตื่นก็เงียบไป”

“คุณพักอยู่ที่ห้องหมายเลขอะไร”

“ห้อง ๔๐๔ ครับ”

รอยหนึ่งงัน...หลายวินาทีที่กว่าเขาจะถามขึ้นอีกครั้ง

“แล้วเมื่อคืนคุณนอนได้หรือเปล่า”

“ก็มาหลับได้นานขึ้นตอนใกล้สว่างครับ ก่อนหน้าก็ฝันแปลกๆ แล้วก็ได้ยินเสียงร้องไห้”

“แล้วคุณไม่กลัวรี”

“อืม...ก็ไม่ค่อยชอบครับ มันทำให้ผมพักผ่อนไม่เต็มที่ แต่ผมก็ไม่เห็นอะไรนอกจากได้ยินเสียง บางทีผมอาจจะหูผาดก็ได้ครับ หรือว่าเป็นแค่เสียงในความฝัน พอตื่นก็หายไป คุณลุงกำลังจะบอกผมว่ามีผีที่โรงแรมอย่างนั้นหรือครับ”

รอยหัวเราะ เสียงนั้นไม่ฟังขบขันเหมือนก่อนหน้า

“ผมตอบไม่ได้หรอก เพราะไม่เคยเจอเหมือนกัน ได้ยินแต่แขกเล่า

ให้ฟัง ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงร้องไห้ทะเลาะคุณ แต่หนักหน่อย บางคนก็เห็น
วิญญาณ”

“ของใครหรือครับ”

“เขาบอกว่าเป็นวิญญาณของอะมานดา เพราะห้องนั้นเป็นห้องพักของเธอ”

“ห้อง ๔๐๔?”

“ครับ”

คริสตี้สูดลมหายใจเข้าลึก รอยจิ้งบอก

“ผมไม่คิดว่าจะมีห้องว่างเหลือตลอดทั้งซัมเมอร์...คุณอาจจะขอย้าย
ไม่ได้”

“ผมเช่าห้องนี้ในราคาที่ถูกมาก เพราะมีเงื่อนไขห้ามย้ายและห้ามคืน
เงิน ถ้าย้ายออก เงินที่ผมจ่ายไปก็ถูกยึด”

“คุณกลัวหรือเปล่าล่ะครับ”

“อืม...ผมเชื่อว่าวิญญาณเป็นเพียงพลังงาน” เขาส่ายหน้าช้าๆ “แต่ทำ
อะไรเราไม่ได้ ถ้าบอกให้แม่ฟัง แม่จะต้องบอกว่าวิญญาณมาขอส่วนบุญ
ตามความเชื่อของคนไทยในทางศาสนาพุทธ”

“บางทีสาเหตุที่เธอยังอยู่ตรงนั้นก็เพราะคนร้ายยังไม่ได้รับโทษ จิตที่
อาฆาตแค้นก็ยังคงวนเวียนอยู่ที่นั่น”

“ผมเคยได้ยินเรื่องเล่าแบบนี้มาเยอะครับ” เขาหัวเราะเบาๆ “แต่ก็
ไม่เคยเจอกับตัวเอง คิดว่าตัวเองเป็นคนจิตแข็งมาตลอด”

“มีแขกหลายคนที่นี่ไม่ได้ขอคืนห้อง ขอเงินคืนและไว้วางใจเยอะ
ครับ ผู้จัดการถึงต้องใช้วิธีนี้”

“ก็มีเหตุผลครับ”

“แล้วคุณคิดว่าจะพักอยู่ที่ห้องนั้นต่อไหวไหม” รอยห้วง

“น่าจะไม่มีปัญหาครับ อาจจะบอกเธอดีๆ ว่าป้านี้คนร้ายคงจะตาย
ไปแล้ว เหตุการณ์มันผ่านไปตั้งเจ็ดสิบห้าปี เธอก็ควรจะไปได้แล้ว

เพราะแม่ของผมเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด”

รอยหัวเราะเสียงดัง

“คุณเชื่อไหมว่าเมื่อหลายสิบปีก่อนมีผู้จัดการโรงแรมคนหนึ่ง พาบาทหลวงไปพักที่ห้องนั้นเพื่อให้ช่วยขับไล่วิญญาณ ยังไม่ถึงเช้า บาทหลวงก็วิ่งหนีออกมาจากห้องแล้วขับรถออกจากโรงแรมไปแล้ว แต่ไม่เคยเล่าว่าเจออะไร”

“ไม่น่าเชื่อเลย อะมานดาเป็นคนสวยน่ารักอารมณ์ดี ไม่น่าเชื่อเลยว่า จะอาฆาตแค้นได้ขนาดนี้”

“สวยน่ารักนะพอเข้าใจ แต่คุณรู้ได้ไงว่าเธออารมณ์ดี”

“เออ นั่นสิครับ” เขาหัวเราะเก๋ๆ “ผมเห็นรูปเธอที่โรงแรมเมื่อวาน เธอสวยมากนะครับ”

“ครับ สวยมาก ผมจำได้ว่าหนุ่มๆ ตัดกันเกรียว เดินไปทางไหน ผู้ชายก็มองจนเหลียวหลัง”

“คุณลุงเคยเจอเธอหรือเปล่าครับ”

“เจอสิ นอกจากจะสวยแล้ว เธอยังมีอัธยาศัยดี ใครๆ ก็รัก ตอนเด็กๆ ผมออกไปตกปลากับเธอหลายครั้ง เธอมักมีขนมอร่อยๆ จากในครัว มาฝากเสมอ เพราะถ้าไม่ใช่แขกไม่มีทางได้กิน และเธอกับเพื่อนของพ่อ...สนิทสนมกันมาก ผมเห็นเธอคุยกับเขาบ่อยๆ”

“คนที่ฆ่าเธอนะหรือครับ”

“ใช่ ซึ่งมันก็น่าแปลกนะ สองคนนั้นคุยกันถูกคอมมาก ดูเธอมีความสุข แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาถึงลงมือฆ่าเธอได้”

เป็นคำถามที่ไม่มีใครตอบได้ คริษฐ์ได้แต่คิดถึงหญิงสาวในความฝัน และจูบของเธอก็ทำให้หัวใจของเขาสั่นไหวยิ่งกว่าจูบของหญิงสาวคนไหนๆ ในอดีตด้วยซ้ำ

รอยมองชายหนุ่มที่นิ่งเหม่อลอยมองแผ่นน้ำด้วยสายตาคุ่นคิด มีอะไรหลายอย่างในตัวชายหนุ่มที่เขารู้สึกคุ้นเคย ไม่อยากเชื่อเลยว่าเวลาผ่าน

ไปนานถึงเจ็ดสิบห้าปีแล้ว... จะได้เห็นคนที่ มีหน้าตาราวกับเป็นคนเดียวกัน
นั่งอยู่ตรงหน้า

ตอนนั้นเขาอายุแปดขวบ... เมื่อบิดาพาเพื่อนใหม่เข้ามาในบ้าน ภาย
หลังก็มาค้างกับพวกเขาบ่อยๆ เวลาที่เขาตามฟิลลิปไปที่โรงแรม แต่หลังจาก
จากคืนวิบโยคเขาก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่เจอแม่แต่ศพ

และถึงบิดาจะไม่คิดว่าเพื่อนของท่านเป็นฆาตกร แต่หลักฐานทุก
อย่างก็มัดตัวเขาแน่นหนา ตำรวจตามหาตัวเขาแทบจะพลิกทุกตารางนิ้วของ
อุทยาน มีเพียงรอยเท้าอยู่ใกล้เขื่อนของโรงผลิตไฟฟ้า แต่ไม่เจอตัว ทุกคน
เชื่อว่าเขาหนีการตามล่าจนตกน้ำตาย ผ่านไปหลายสิบปีก็ไม่เคยพบศพของ
เขาจนกระทั่งเรื่องฆาตกรค่อยๆ ถูกลืมเลือนไป และวิญญาณของอะมานดา
ที่ออกมาเรียกร้องความยุติธรรมก็กลายเป็นความโด่งดังของโรงแรมมาจน
กระทั่งทุกวันนี้

ชายต่างวัยกลับบ้านพร้อมกับปลาน้ำลึกตัว รอยตกปลาแต่พอกินและ
เก็บเข้าตู้แช่แข็งไว้สำหรับอีกหลายวันข้างหน้า บ่ายนั้นเขาชวนคริสซึ่อย่างปลา
ที่สวนหลังบ้าน หลังจากพูดคุยกันจนได้ข้อมูลท่องเที่ยวมากมาย คริสซึ่ก็
ตัดสินใจว่าวันพรุ่งนี้จะไปทัวร์ถนน Going-to-the-Sun และวันต่อไปค่อย
ออกไปเดินป่าแบบไปเช้า-เย็นกลับเป็นการเริ่มต้น รอยจึงแนะนำเส้นทางเดิน
รอบทะเลสาบ และจะผ่านเขื่อนผลิตไฟฟ้าของโรงแรม ก่อนจะวนกลับมา
ถึงโรงแรมใกล้ค่ำสำหรับการออกเดินป่าวันแรก

หลังจากดูเส้นทางบนแผนที่ของรอยเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลากลับ
พร้อมความอึด จนเขาคิดว่าไม่ต้องการอาหารเย็นอีกแล้วในคืนนี้ เขาย่อย
อาหารด้วยการเดินย้อนกลับไปชมสวนสนโบราณ เส้นทางที่เป็นวงกลมให้
วกกลับไปโรงแรมหลังเดินชมรอบบริเวณ ต้นสนที่มีขนาดเส้นรอบวงของ
ลำต้นใหญ่ที่สุดกลางสวนยังให้ความรู้สึกคุ้นเคย... เขาเดินเข้าไปใกล้

เสียงหัวเราะสดใสราวกับจะดังสะท้อนอยู่ในป่า

เรียวแซนที่โอบรอบคอ ดึงเขาเข้าไปจูบ...

ทำไม...แค่ความฝัน เขายังรู้สึกถึงความอบอุ่น ราวกับเธออยู่ใน
อ้อมกอดของเขาจริงไม่ใช่แค่ในจินตนาการ...

คริสจู้กลับไปถึงห้องหลังพระอาทิตย์คล้อยต่ำจนเกือบแตะเหลี่ยมเขา
และใช้เวลาอาบน้ำล้างคราบเหงื่อจากการนั่งตากแดดมาเกือบตลอดทั้งวัน
ไม่ถึงสิบนาทีก็กลับมาล้างที่หน้าโตะทำงาน

เขาค้นอินเทอร์เน็ทที่แสนจะเชื่องช้าราวกับหอยทากและนั่งอ่าน
ประวัติของโรงแรม ตามด้วยเรื่องราวของครอบครัวหลุยส์ที่ปัจจุบันเป็น
เจ้าของบริษัทก่อสร้างขนาดใหญ่ในรัฐวอชิงตัน และยังมีหุ้นของบริษัท
มากมายทั่วทั้งอเมริกา

แอนโทนี่ หลุยส์ ลูกชายคนเดียวของอเล็กซ์เกษียณแล้ว ปัจจุบันลูก
สองคนของแอนโทนี่ถือหุ้นใหญ่ในบริษัท โดยมีอลัน บุตรชายคนโตเป็น
กรรมการผู้จัดการ

เขาปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ลง ไม่มีข้อมูลใดที่ช่วยไขข้อข้องใจใน
คำคั้นนั้นได้ ทุกอย่างยังคงเป็นปริศนา แม้แต่รอยก็อายุเพียงแปดขวบ ไม่รู้
เรื่องราวของผู้ใหญ่ และคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตอนนั้นปานนี้ก็เสียชีวิตกัน
ไปหมดแล้ว คดีถูกเก็บลงในแฟ้มปริศนาที่ยังหาฆาตกรไม่พบ วิญญาณ
ของอะมานดาจึงวนเวียนอยู่เพื่อตามหาความยุติธรรม

คริสจู้ขึ้นเตียง...หมดบัญญัติไม่รู้จะช่วยอย่างไร จึงได้แต่เอ่ยขึ้น

“คุณอะมานดา...ถ้าคุณได้ยินก็ขอให้รู้ว่าผมได้พยายามแล้ว เวลาผ่านไป
ไปเจ็ดสิบห้าปี ปานนี้ฆาตกรที่ฆ่าคุณก็คงจะตายไปแล้ว คุณอย่าจองเวร
อาฆาตแค้นเขาอีกเลยนะ วิญญาณของคุณจะได้สงบสุข หรือถ้าอโหสิกรรม
เขาได้ คุณก็จะได้ไปเกิดภพชาติใหม่เสียที”

พอบอกแล้วก็สบายใจ และปิดไฟเข้านอน

ทว่าใกล้สามนาฬิกาของวันใหม่ เสียงร้องไห้ก็ดังขึ้นอีกครั้ง...